Secret
Kingdom

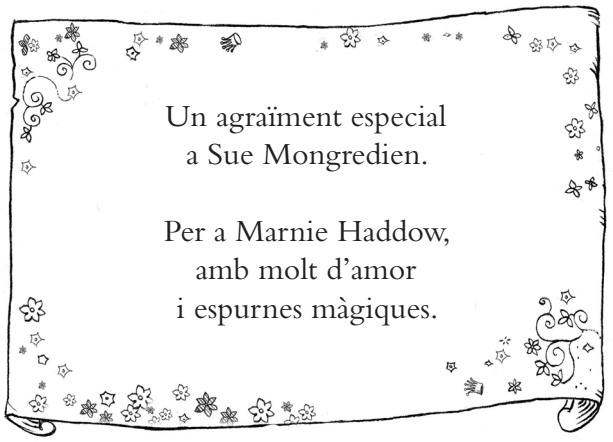

Primera edició: maig del 2015

Títol original: *Phoenix Festival*
L'edició original en anglès va ser publicada el 2013 per Orchard Books

Correcció i maquetació: Qüestions.cat

Edició: David Sánchez Vaqué
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2013 Hothouse Fiction Limited, pel text
© 2013 Orchard Books, per les il·lustracions
© 2015 Jordi Vidal i Tubau, per la traducció
© 2015 La Galera SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com

Imprès a Liberdúplex
Ctra BV-2249, km 7,4
Pol. Ind. Torrentfondo
08791 Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-7.746-2015
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5386-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

El Festival del Fènix

ROSIE BANKS

Traducció de Jordi Vidal i Tubau

laGalera

Secret Kingdom

El Festival del Fènix

Índex

Una llum misteriosa	9
Una invitació emocionant	21
El Pont de l'Ocell de Foc	33
Bum! Bang! Fiu!	47
Atrapats a la torre	63
Màgia de mirall	79
L'últim foc artificial	89
El vol del fènix	101

Una llum misteriosa

—Em sembla que ja no em puc posar més roba! —va dir rient l'Abril Pianola a les seves millors amigues, la Rita Miró i la Paula Costa—. Amb prou feines puc caminar!

Anava vestida amb un jersei, uns texans i unes botes de goma, a més d'un abric gruixut, una bufanda i unes mitenes de llana, i duia unes orelleres peludes de color rosa sobre els seus cabells llargs i foscos.

—El mateix dic jo —va riure la Rita, que duia una gorra amb borla, bufanda i guants sobre l'altra roba—. Porto dues samarretes i unes malles de llana sota els pantalons.
I encara tinc fred!

Era la nit dels focs artificials, i les tres amigues havien anat al Turó de Valldolça amb les seves famílies. Estaven esperant que comencés l'exhibició. Semblava que tot el poble era allà, tothom ben abrigat, menjant salsitxes i pomes caramel·litzades. La Paula va olorar l'aire fred i va identificar la flaire del fum de llenya procedent de la foguera. Les flames daurades s'elevaven en el cel nocturn, cargolant-se i vacil·lant. Gairebé semblaven màgiques, va pensar.

—Algú vol una bengala? —va preguntar el pare de la Rita, acostant-se amb un paquet.

—Sí, si us plau! —va exclamar la Rita.

—Jo també! —va dir la Paula.

—I jo! —es va afegir l'Abril

El pare de la Rita va donar una bengala a cada nena.

—Recordeu que les heu de subjectar amb cura, nenes —va dir mentre les encenia amb compte i les bengales esclataven en espurnes platejades lluents—. Allà, al costat de la parada de les salsitxes, hi ha una galleda amb aigua. Quan la bengala s'hagi apagat, tireu-la a l'aigua perquè es refredi.

El senyor Miró va anar a encendre una altra bengala per a la Carla, la germana petita de la Rita. Les tres amigues es van quedar brandant les seves, creant dibuixos d'espurnes en la foscor.

La Paula va escriure el seu nom amb la bengala; li encantava com petarrellejava i espurnejava. La Rita traçava dibuixos cargolats en l'aire, com si fes gargots. I l'Abril feia ziga-

zagues de llum que semblaven suspendre's en el cel fosc durant un segon abans d'esvair-se.

—Aquestes guspires em recorden la màgia de la Trixi —va dir la Paula distretament—. Sempre surt una llampada intensa quan es toca l'anell per pronunciar un encanteri.

—Tens raó —va respondre la Rita, somrient en pensar en la Trixi.

Era una de les seves amigues del Regne Secret, una fada reial que ajudava el rei Fèlix, el governant d'aquell territori. Les noies havien descobert Secret Kingdom per casualitat quan havien trobat una caixeta de fusta al mercat de l'escola. Aleshores no sabien que aquella caixa les portaria a viure moltes aventures en una terra màgica!

Quan les bengales es van apagar, les nenes les van tirar a la galleda d'aigua, on es van extingir crepitant. Després es van comprar un entrepà de salsitxa: l'Abril va afegir molta ceba fregida al seu, la Rita hi va abocar un bon raig de ketchup i la Paula no s'hi va posar res.

Estaven pensant què farien tot seguit quan una veu els va cridar:

—Ah, sou aquí, nenes! —La senyora Costa, la mare de la Paula, es va acostar amb en Max i l'Àlex agafats de la mà, eren els germans petits de la Paula.— Paula, filla, crec que t'has deixat el llum de l'habitació encès, mira.

La Paula i les seves amigues es van girar a mirar on indicava la senyora Costa. La casa de la Paula donava al Turó de Valldolça, però costava de distingir-la enmig de la foscor vellutada.

Llavors la Paula es va fixar que en una casa hi havia una finestra il·luminada al pis de dalt. Oh, vaja: era la seva habitació, podia veure la filera dels seus ossets de peluix a l'ampit de la finestra.

—Em sap greu, mama —va dir. Va arrufar les celles—. Però estic segura que l'he apagat —va murmurar.

Aquella tarda l'Abril i la Rita hi havien

anat a berenar després de l'escola, i s'hi havien canviat de roba juntes. De fet, ara que hi pensava, es recordava que havia apagat l'interruptor del llum quan sortien perquè havien estat un moment a les fosques. L'Abril havia fet un xiscle de broma i la Paula havia rigut mentre buscava el llum a les palpentes.

—Tant se val —va respondre la seva mare—. Tracta de recordar-te'n la pròxima vegada. Us ho esteu passant bé?

—Mmmm —va contestar la Paula, escoltant només a mitges.

Va tornar a mirar cap a la llum de la seva habitació, es va sentir desconcertada i una esgarrifança d'emoció la va travessar de dalt a baix. Podia ser la llum de la Caixa Màgica la que brillava allà?

—Daixò... De fet, segurament hauríem

d'anar a apagar-lo —es va afanyar a dir—. No és bo malgastar electricitat. La senyora Taylor sempre ho diu a l'escola. I només serà un moment.

En Max va picar de peus.

—Jo no VULL tornar —va rondinar—. Vull una salsitxa!

—Ja hi anirem nosaltres tres, mama, si em dónes la clau —va suggerir la Paula—. Et prometo que no la perdré. Hi anirem directament i tornarem de seguida.

Es va adonar que la Rita i l'Abril la miraven estranyades, però sabia que no podia parlar de la Caixa Màgica davant de la seva mare. Les tres amigues eren les úniques que coneixien les seves aventures màgiques, i volien que continués així!

També la senyora Costa semblava sorpresa.

—No et preocupis —va dir—. No cal...

—Només serà un moment —va insistir la Paula—. D'acord? A més, he d'anar al lavabo.

Va encreuar els dits darrere de l'esquena. No era del tot veritat que hagués d'anar al lavabo, però estava impacient per tornar a la seva habitació a investigar.

Si la Caixa Màgica les cridava a ella, la Rita i l'Abril, havien de ser allà!

—Bé, d'acord —va dir la senyora Costa mentre en Max i l'Àlex començaven a estirar-la cap a la parada de salsitxes. Els va deixar

anar un moment per buscar dins la seva bossa i treure'n la clau—. Agafa també la meva llanterna —va afegir mentre donava la clau a la Paula—. I torneu de seguida, entesos? No desordeneu res.

—T'ho prometo —va contestar la Paula—. Gràcies, mama. No trigarem.

Quan la senyora Costa i els nens es van allunyar, l'Abril i la Rita van mirar la Paula encuriosides.

—A què treu cap tot això? —va preguntar l'Abril.

La Paula va somriure i va assenyalar cap a la seva habitació.

—Sé que he apagat el llum d'allà dins —va explicar, mentre començava a travessar el camp amb pas enèrgic—. Així que la llum que veiem brillar només pot ser la de...

—La Caixa Màgica! —va comprendre la

Rita, i va arrencar a córrer—. Som-hi! Què esperem? La Trixi ens necessita!